

3. Na podklade odvolania sťažovateľa krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že uznal sťažovateľa za vinného z trestného činu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a uložil mu peňažný trest 500 eur a pre prípad, že by tento mohol byť úmyselne zmarený, mu uložil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiacov.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g), i) Trestného poriadku, o ktorom rozhodol najvyšší súd svojím uznesením tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti napadnutým rozhodnutiam podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Vo vzťahu k prípravnému konaniu namieta uplatnenie výberovej príslušnosti Národnej kriminálnej agentúry (ďalej len „NAKA“), a to napriek tomu, že pôvodne bolo trestné konanie vedené Okresným riaditeľstvom Policajného zboru, odborom kriminálnej polície Humenné pod ČVS: ORP-512/1-VYS-HE-2016. Podľa sťažovateľa „*nebola naplnená ani jedna z podmienok pre určenie výberovej príslušnosti NAKA.*“. Vo vzťahu k napadnutému opatreniu prezídia sťažovateľ tvrdí, že podpis gen. PaedDr. Tibora Gašpara, vtedajšieho prezidenta Policajného zboru, ktorý mal v kompetencii napadnuté opatrenie podpísať, nie je jeho, a preto považuje všetky dôkazy zabezpečené prostredníctvom NAKA za nezákonné a procesne neprípustné.

b) Základom obvinenia a odsúdenia sťažovateľa bola videonahrávka z kamerového systému prevádzky, v ktorej blízkosti sa stíhaný skutok odohral. Sťažovateľ argumentuje jej nezákonnosťou, a to konkrétne pre jej rozpor s § 119 a nasl. Trestného poriadku, pričom poukazuje na listinný dôkaz, ktorý vo vzťahu k spornému kamerovému záznamu deklaruje porušenie všeobecne záväzných právnych predpisov na úseku ochrany osobných údajov (rozhodnutie Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky z 2. mája 2022).

c) Pripustením kamerového záznamu v trestnom konaní došlo k porušeniu procesného pravidla *in dubio pro reo* ako imanentnej súčasť zásady prezumpcie neviny. Navyše podľa sťažovateľa z neho nevyplýva, aby sa sťažovateľ s poškodeným vôbec dostal do viditeľného fyzického kontaktu. Inými slovami povedané, podľa sťažovateľa nie je jasné, či došlo k úderu, pričom túto skutočnosť neobjektivoval ani znalec Ing. Kuljovský, keďže fotometrické metódy neboli predmetom jeho znaleckého skúmania.

d) V ďalšom sťažovateľ poukazuje na rozpory v lekárskech zisteniach a absenciu fyzického zranenia poškodeného. Objektívizované psychické diagnózy mohli byť podľa jeho názoru dané už zdravotným stavom poškodeného, ktorý spadol do obdobia pred vyšetrovaným skutkom, keď mal poškodený užívať lieky Lyrica a Neurol. Z uvedeného podľa sťažovateľa plynie, že psychický stav poškodeného nemusel byť spôsobený skutkom.

e) Odmietnutie návrhov na zabezpečenie kompletnej zdravotnej dokumentácie poškodeného porušilo právo sťažovateľa na obhajobu, a tým aj jeho právo na spravodlivý proces.

f) V odôvodnení ústavnej sťažnosti sťažovateľ ďalej namieta rozpory vo výpovediach poškodeného a svedkov, zjavne neopodstatnené odmietnutie dovolania najvyšším súdom a napokon jeho nesprávne právne posúdenie.

6. Už uvedené argumenty sťažovateľ podrobnejšie odôvodňuje jednotlivými parciálnymi námietkami uvedenými v ústavnej sťažnosti. Bez potreby komplexného prebratia parciálnej sťažnostnej argumentácie do odôvodnenia tohto uznesenia sa ústavný súd dôsledne oboznámil s celým obsahom ústavnej sťažnosti a jej prílohami.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v námietkach, ktoré v podstate možno rozdeliť do dvoch základných skupín. V prvom rade sťažovateľ namieta spôsob a formu uplatnenia výberovej príslušnosti NAKA v prípravnom konaní. Následne vo vzťahu k všeobecným súdom namieta pripustenie vybraných dôkazov získaných procesnou činnosťou NAKA, porušenie všeobecne záväzných právnych predpisov na úseku ochrany osobných údajov vo vzťahu ku kamerovému záznamu zachytávajúcej priebeh udalosti, neuplatnenie procesného pravidla *in dubio pro reo* v jeho prípade, nedostatočne preukázanú príčinnú súvislosť medzi objektivizovaným následkom a stíhaným skutkom, odmietnutie jeho návrhov na doplnenie dokazovania v súdnej časti trestného konania a napokon rozpory vo výpovediach poškodeného a svedkov.

8. Ústavný súd uvádza, že rozsah ústavnej sťažnosti, ktorým je podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) viazaný, je v rovine referenčných ustanovení tvorených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 50 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 6 ods. 3 dohovoru. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia (petit), v ktorom sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzuje rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáhal v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). To platí o to viac, keď je sťažovateľ kvalifikovane právne zastúpený advokátom ako v tomto konkrétnom prípade. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že text uvedený mimo petitu sa pokladá iba za súčasť odôvodnenia ústavnej sťažnosti, ktorou však jej petit nie je možné doplniť (I. ÚS 316/09, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011).

III.1. K napadnutému opatreniu prezídia, rozsudku okresného súdu a rozsudku krajského súdu:

9. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a taktiež systém ochrany ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp.

ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. napr. I. ÚS 107/2019, II. ÚS 13/01, IV. ÚS 271/2022).

10. Vychádzajúc aj zo svojej judikatúry uvedenej v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto uznesenia, ústavný súd vo vzťahu k napadnutému opatreniu prezídia a tiež vo vzťahu k napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, ktorou je jej neprípustnosť. Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení prezídia, okresného súdu a krajského súdu v rámci riadnych (odvolanie) a mimoriadnych (dovolanie) opravných prostriedkov v konaní pred všeobecnými súdmi, ktorú aj využil. Požadovanú právnu ochranu mu tak boli oprávnené a aj povinné poskytnúť všeobecné súdy v postupnom inštančnom postupe vrátane najvyššieho súdu, ktorému patrilo oprávnenie rozhodovať o dovolaní ako mimoriadnom opravnom prostriedku, ktorý je za splnenia ďalších procesných podmienok uplatniteľný proti právoplatným meritórnym rozhodnutiam v trestnom konaní. Skutočnosť, že o ochrane práv sťažovateľa proti opatreniu prezídia a proti rozsudkom okresného súdu a krajského súdu bol príslušný rozhodovať iný súd (postupne okresný súd, krajský súd a najvyšší súd), zakladá dôvod neprípustnosti ústavnej sťažnosti podľa § 132 ods. 1 (prvá alternatíva) zákona o ústavnom súde, a tým aj dôvod jej odmietnutia v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.2. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu:

11. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv vyplývajúcich z ústavy, resp. práv vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktorou je Slovenská republika viazaná, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti domáha, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a označenými základnými právami a slobodami, resp. z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú tak možno považovať takú sťažnosť, v rámci predbežného prejednávania ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označených základných práv, resp. ľudských práv, ktorej reálnosť by mal možnosť posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

12. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery z neho všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo

arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015).

13. Úlohou ústavného súdu pri posúdení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nebolo skúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré najvyšší súd oprel svoje rozhodnutie, ale jeho úloha sa obmedzila na posúdenie, či sa najvyšší súd s právne relevantnou dovolacou argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a taktiež či je odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné.

14. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou o. i. súběžne namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd pri interpretácii obsahu a rozsahu základných práv a slobôd zohľadňuje judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa jednotlivých ľudských práv a základných slobôd garantovaných dohovorum. Základnému právu na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zodpovedá v štruktúre práv garantovaných dohovorum právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

15. Referenčné ustanovenie čl. 50 ods. 2 ústavy predstavuje ústavné východisko zásady prezumpcie nevinu, ktorá je na zákonnej úrovni obsiahnutá v rámci § 2 ods. 4 Trestného poriadku. Z tejto ústavnej zásady vyplývajú dve základné procesné pravidlá, a to pravidlo *in dubio pro reo*, na ktoré poukazuje samotný sťažovateľ v ústavnej sťažnosti, a tiež pravidlo, podľa ktorého sa nedokázaná vina rovná dokázaná nevinu. Vo vzťahu k procesnému pravidlu *in dubio pro reo* je potrebné uviesť, že predstavuje povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdov rozhodnúť v prospech obvineného, a to v prípadoch, keď sú v otázke viny dané zásadné skutkové pochybnosti, ktoré už nie je možné rozptýliť ďalším dokazovaním.

16. V petite ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie čl. 6 ods. 3 dohovoru, a to bez toho, aby v petite konkretizoval, vyslovenia porušenia ktorého čiastkového práva na obhajobu sa prostredníctvom svojej ústavnej sťažnosti domáha. To je však možné vyvodiť z odôvodnenia čl. IV ústavnej sťažnosti, v ktorej argumentuje porušením čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru. Obsah práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru zaručuje obvinenému právo vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a zabezpečiť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok ako svedkov proti sebe. Ide o ustanovenie, ktoré je kľúčovou súčasťou kontradiktórneho konania a práva na spravodlivý proces. Z judikatúry ESLP vyplýva, že ani jedno z práv zaručených čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru nie je absolútne. To znamená, že jeho zakotvenie v medzinárodnej zmluve o ľudských právach ešte neznamená, že by sa muselo vykonať vždy a za každých okolností. V dôsledku toho obvinený z trestného činu sa ho nemusí vždy účinne dovolať a skutočnosť, že orgán verejnej moci nevyhovел jeho návrhom na doplnenie dokazovania, nemusí vždy sama osebe znamenať porušenie práva na spravodlivý proces. V konkrétnom prípade je potrebné dôsledne skúmať, či sa konajúce orgány s jeho návrhmi na doplnenie dokazovania vysporiadali zákonne, odôvodnene a najmä preskúmateľne v kontexte celkovej spravodlivosti trestného konania.

17. Napokon ústavný súd v rámci všeobecných východísk dodáva, že odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydané v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane, pretože tieto konania tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. napr. III. ÚS 489/2021, IV. ÚS 350/09). Vzhľadom na uvedené argumentačné línie a obsahovú spätosť (spojitosť) napadnutých rozhodnutí pristúpil ústavný súd k ich zhodnoteniu v integrálnej celistvosti.

18. Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti oboznámil s odôvodnením napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ako aj s odôvodnením jemu predchádzajúcich rozsudkov krajského súdu a okresného súdu, a to v ich vzájomnej súvislosti z pohľadu požiadaviek čiastkového práva na odôvodnenie rozsudku, ktoré je súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie. Všeobecné súdy sa dôsledne vysporiadali a bez dôvodných pochybností náležite odôvodnili všetky meritórne otázky týkajúce sa viny sťažovateľa v kontexte zachovania jeho práva na obhajobu, ako aj práva na spravodlivý proces, čím rešpektovali ústavnoprávny rozmer týchto práv.

19. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia vo vzťahu k namietanému uplatneniu výberovej príslušnosti NAKA v prípravnom konaní odkázal na konkrétne časti odôvodnenia napadnutých rozsudkov okresného súdu a krajského súdu, s ktorými sa stotožnil bez potreby ich osobitnej repetície. V ďalšom poukázal na skutočnosť, že pochybnosti týkajúce sa sporného podpisu napadnutého opatrenia prezídia neplynú z konkrétnych dôkazov, ale len z vnútorného presvedčenia sťažovateľa, ktoré je subjektívneho charakteru a nie je objektivizované žiadnym vo veci vykonaným dôkazom.

20. S týmito úvahami najvyššieho súdu sa bez ďalšieho stotožňuje aj ústavný súd, ktorý k tejto sťažostnej námietke dodáva, že uplatnenie výberovej príslušnosti NAKA bolo v konkrétnom prípade zrealizované v súlade s nariadením ministra vnútra Slovenskej republiky č. 175/2010 o vymedzení príslušnosti jednotlivých útvarov Policajného zboru (v súčasnej dobe už nahradené nariadením ministra vnútra Slovenskej republiky č. 56/2025). Je potrebné uviesť, že toto nariadenie ministra vnútra Slovenskej republiky predstavuje internú normu, na podklade ktorej sa realizuje presné určenie toho, ktorá konkrétna súčasť Policajného zboru je zodpovedná za vyšetrowanie, odhaľovanie a objasňovanie konkrétnych druhov trestných činov, z čoho však v rámci hierarchickej sústavy Policajného zboru existuje práve výnimka spočívajúca v možnosti uplatnenia výberovej príslušnosti vyššej súčasti Policajného zboru oproti jej nižšej súčasti, k čomu došlo aj v prípade sťažovateľa. Uvedenou internou normou sa riešia primárne kompetenčné spory medzi jednotlivými útvarmi Policajného zboru, ktoré však objektívne nemôžu mať príslušnú trestnoprocesnú relevanciu. Trestný poriadok totiž z hľadiska vecnej príslušnosti procesných policajtov rozlišuje najmä medzi policajtmi, ktorí sú normatívne vymedzení v rámci § 10 ods. 7 Trestného poriadku, a teda v prípade policajtov spadajúcich pod súčasti Policajného zboru diferencuje najmä medzi povereným príslušníkom Policajného zboru a vyšetrowateľom Policajného zboru, resp. vyšetrowateľom Policajného zboru zaradeným na Úrade inšpekčnej služby. Inými slovami povedané, Trestný poriadok nepožaduje vecnú príslušnosť vyšetrowateľov zaradených na konkrétnych hierarchicky usporiadaných súčastiach Policajného zboru (napr. vyšetrowateľ okresného riaditeľstva Policajného zboru, vyšetrowateľ krajského riaditeľstva Policajného zboru, vyšetrowateľ t. č. už zaniknutej NAKA), ale, zjednodušene povedané, kladie normatívne požiadavky iba na to, aby trestné konania, vo vzťahu ku ktorým je vecne príslušný vyšetrowateľ ktorejkoľvek

súčasti Policajného zboru (s výnimkou Úradu inšpekčnej služby, pozn.), nevykonával poverený príslušník Policajného zboru. Vykonanie vyšetrovania vo veci sťažovateľa vyšetrovateľom NAKA má v nadväznosti na dosiaľ uvedené úplne rovnaké trestnoprocesné účinky, ako by malo vyšetrovanie vykonané vyšetrovateľom odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Humenné, pričom zo žiadneho ustanovenia Trestného poriadku nemožno vyvodit' opak, a preto je námietka sťažovateľa o uplatnení výberovej príslušnosti NAKA v rozpore s vtedy platnou a účinnou internou normou procesne absolútne irelevantná, a tým aj nespôsobilá dosiahnuť akúkoľvek ústavnoprávnu relevanciu.

21. K procesnej použiteľnosti sťažovateľom namietaného kamerového záznamu najvyšší súd na s. 12 odôvodnenia napadnutého uznesenia citoval zo s. 19 napadnutého rozsudku krajského súdu. Sporný kamerový záznam bol v konaní pred všeobecnými súdmi podrobený nielen testu legality, ale najmä testu legitimity a proporcionality jeho vyhotovenia a následného trestnoprocesného pripustenia, pričom ústavný súd aj v súlade so svojou ustálenou judikatúrou a tiež v súlade s judikatúrou najvyššieho súdu uvedenou v rámci s. 19 odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu podčiarkuje právnu perfektnosť vysporiadania sa všeobecných súdov s predmetnou námietkou sťažovateľa, ku ktorej vecne nemá viac čo dodať.

22. Najvyšší súd sa náležitým a preskúmateľným spôsobom zaoberal odmietnutím návrhov sťažovateľa na vykonanie ďalšieho dokazovania v konaní pred všeobecnými súdmi, keď na s. 9 až 10 odôvodnenia napadnutého uznesenia podrobne vysvetlil, že právo navrhovať dôkazy v trestnom konaní je síce absolútne, avšak tomuto automaticky nezodpovedá povinnosť všeobecného súdu všetkým takýmto návrhom bezvýnimčne vyhovieť, pričom v konkrétnom opätovne poukázal na odôvodnenie uvedené na s. 20 napadnutého rozsudku okresného súdu a v druhom odseku na s. 20 napadnutého rozsudku, v ktorých súd prvého stupňa a súd druhého stupňa sťažovateľovi logicky zdôvodnili, prečo vykonanie ním navrhovaných dôkazov nepovažovali v konkrétnom prípade za potrebné. S uvedenými právnymi úvahami všeobecných súdov sa v celom rozsahu stotožňuje aj ústavný súd, a to v kontexte ich preskúmateľnosti, ako aj ústavnej udržateľnosti.

23. K námietkam sťažovateľa uvedeným v bode 5 písm. c), d) a f) odôvodnenia tohto uznesenia je potrebné uviesť, že sú výlučne skutkového charakteru. Ako už bolo uvedené, úlohou ústavného súdu nie je preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery z neho všeobecný súd vyvodil. Jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Vo vzťahu k nenaplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia v zásade uviedol, že dovolacie námietky sťažovateľa, ktorými namieta správnosť a úplnosť skutkových zistení, nemožno subsumovať pod tento dovolací dôvod, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom však správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Dovolací súd je totiž zásadne povinný vychádzať zo skutkového stavu zisteného súdmi nižších stupňov. Pritom platí, že skutkový stav nemôže ani skúmať, ale ani meniť. V rámci uplatnenia tohto dovolacieho dôvodu sťažovateľ v dovolacom konaní v podstate namietal skutkový stav. Svojimi námietkami sa snažil v otázke svojho konania, následku, ale aj príčinnej súvislosti medzi nimi, a teda z hľadiska celej objektívnej stránky stíhaného trestného činu, dosiahnuť iné hodnotenie dôkazov oproti tomu,

ako ich hodnotili sudy nižšieho stupňa. Z toho vyplýva, že sťažovateľom uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nemohol obstáť, pretože námietky sťažovateľa uvedené v bode 5 písm. c), d) a f) odôvodnenia tohto uznesenia, ktoré sťažovateľ rovnako uplatnil aj v rámci dovolacieho konania, predstavovali námietky týkajúce sa náležitosti zistenia skutkového stavu veci a tiež boli vyjadrením jeho nespokojnosti s hodnotením dôkazov zo strany súdov nižších stupňov. Inak povedané, smerovali výlučne proti skutkovým zisteniam prvostupňového súdu a odvolacieho súdu, na podklade čoho najvyšší súd objektívne nemohol učiniť iné rozhodnutie, než dovolanie sťažovateľa aj v tejto časti odmietnuť pre nenaplnenie príslušného dovolacieho dôvodu. Náležité vysporiadanie sa so skutkovými okolnosťami mal sťažovateľ namietat' odlišným spôsobom subsumovateľným pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (IV. ÚS 546/2020 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 18/2021, podobne I. ÚS 296/2022, ZNaU 39/2022).

24. V konkrétnom prípade ústavný súd uzatvára, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že medzi uznesením najvyššieho súdu a obsahom sťažovateľom označených referenčných kritérií podľa ústavy a dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti uzneseniu najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu